

Malo pred 3/4 7. uri — pripovedujejo srečno rešeni obiskovalci gledišča — se nenavadno hudo začne zaginjati veliko zagrinjalo pred odrom, po nekaj sekundah pa hudo zavihra in vrhu zagrinjala plemena skozi švigne, na obeh straneh doseže vrhne galerije polne gledalcev in s krikom „ogenj!“ „ogenj!“ vse hiti proti izhodom, silnejši čez glave družih, — povsod na izhodih nastane strašanska gnječa, boj za prednost izhoda — za življenje in smrt. Prvi so prihiteli na hodišča, posrečilo se je posebno iz prvega nadstropja in pritličnih prostorov večidel vse rešiti, kateri niso od strahu zgubili zavesti, in prvi, toda le nekateri, rešili so se, rešili tudi iz viših nadstropij; nekaj jih je poskakalo na rjuhe, ki so jih nastavljali pod okni in balkoni, nekaj jih je ušlo po lestvah; toda izmed 1400 ljudi, ki jih je bilo pri začetku ognja gotovo uže v gledišči, se jih je rešilo morebiti 200 — 300. Večidel se jih je zagnjetilo pri izhodom, — s tem je bil vsem znotraj ostalim izhod zaprt; k veliki nesreči je nekdo gas zaprl, — nesrečnejši niso potem v temoti celó nikamor vedeli in žalibog ni dvomiti, da je 900—1000 ljudi notri našlo grozovito smrt. — Do danes (12. dec.) izlečenih je 243 mrličev, pogrešanih oglašanih pa je do danes 918, ki so poleg še neoglašanih vai še zagrebani pod razvalinami pogorišča. — Grozovita je bila noč po prazniku, koliko družin je pogrešalo sinov in hčer, očeta, mater ali obeh, — koliko nesrečnih je vso noč popraševalo od znanca do znanca, od gosposke do gosposke, kje je oče, kje mati, kje žena, kje mož, kje otroci, prašali in čakali so, pa — zastonj, vzela jih je za zmira grozovita smrt. Ne dá se popisati grozovitih prizorov, ki so se te dni vršili na Dunaji. Izlečene mrličje pokladali so najprej blizu pogorišča pa v policijskem poslopju, potem v splošni bolnišnici. — Pogled mrličev bil je strahovit, še bolj grozen pa pogled nesrečnih, ki so med mrličji iskali — svojih pogrešanih dragih. Zgorele so cele družine, matere z otroci, popotni, ki so komaj došli na Dunaj, prišli so v gledišče iskat svojega groba. Dva brata dvojčka praznovala sta svoj 15. rojstni dan, in k prazniku jima veselje napraviti, pošljejo ju stariši v gledišče — po smrt; tudi izmed državnih poslancev šel je v gledišče poljski poslanec vitez Pengovski s svojo ženo, in ni ju bilo več.

Kakor morebiti nikdar še, bil je razburjen ves Dunaj, in še več: vsa država, in vsak, ki ima svojega ali znanca na Dunaji. V petek zjutraj ob 3. uri uže so prišla telegrafična vprašanja z Angleške do znanih oseb, ali so še žive; te vprašanja ponavljala so se potem neprenehoma iz vseh krajev; v enem dnevu se je štelo 27.000 telegramov, kar se do zdaj še ni čulo.

Blizu 160 mrličev je spoznanih in teh so posamezne rodovine nekoliko dale same pokopat včeraj; skupni pogreb ostalih bil je danes. Bila je zjutraj slovesna mrtvaška maša ob 9. uri v Štefanski cerkvi, kjer je bilo razun uradov, vojakov in poslancev videti prestola naslednika nadvojvodo Rudolfa, nadvojvodo Albrehta in družih.

Slovesen skupni pogreb pa je bil potem na centralnem pokopališču ob 11. dopoludne. Bagoslovili so najprej katolišk duhoven, potem pastor in nazadnje rabinar vsak svoje vere mrličje, ki jih je bilo kmalu od glavnega vhoda, pred arkadami v polukrogu zidanimi, na črno pogenjenem odru naloženih krog 120, v lepih plehastih trugah, vsaka je imela vsaj en venec in številko; imena našel sem samo pri treh, neka dekla 19 let stara, nek trgovec stanujoč na „Grabnu“ št. 28. Na sredi polukroga napravljen je bil dober meter visok oder, do katerega se je po diljah polagoma prišlo, na vrhu stal je mrtvašk oder s svečami in vencu. Za odrom

vihrala je na visokem mlaju dolga črna zastava, pred odrom sred vabljenega gospode govorili so mrtvaške govore zaporedoma katolišk duhoven, luteranski pastor in naposled judovsk rabinar. Jaz sem prišel do odra med govorom pastorjevim; kmalu se obrnem ogledat si grozno vrsto mrličev, kar začujem živahno kričanje „Feuer! Feuer!“ (ogenj! ogenj!) upila je tako črno oblečena gospá blizu 50 let stara, katero je neslo na pol onemoglo 6 gospodov. Zblaznela je morebiti vsled zgube edinega sina. — Ni čuda! Ta požar bo še marsikomu pamet zmešal.

Vsak bo prašal, kako je kaj takega mogoče, mogoče na Dunaji? Žalibog, da je bilo mogoče. Gledišče ima na odru gasilnico, ima 4 pipe, katerih bi bilo dosti le eno zavrtiti o pravem času in ves oder bi bil v vodi, ima železno zagrinjalo, s katerim se oder dobro zapre proti prostoru poslušalcev, in le malega pritiska je trebalo in v trenutku bi bil ogenj omejen na oder, večidel poslušalcev bi se bil mogel potem rešiti, vse te lepe priprave so; toda ena napaka je bila: glave so vsi zgubili, priprave o pravem času rabiti, in tako je nastala strašna nesreča, kakoršne do zdaj še svet ne pomni.

* *Lepa kmetija.* Dr. Glenn je posestnik kmetije v dolini Sakramento v Ameriki, katera se imenuje „Jacinto Grant“ in katera meri 45.700 oralov. Ograja njena, tam navadno obstoječa s treh vrst napetega dratú, meri 37 naših milj. Na 31.700 oralih njegovega polja poseva redno pšenico in pridelava je v dobrih letinah po 9.3 met. centov na oralu, tedaj skupaj v letu 294.810 met. centov. — Vse delo opravlja s stroji; kedar seje, potrebuje na dan 50 delavcev, med žetvijo pa po 150. Namlati na dan redno 1800 žakljev ali 1230 met. centov, ako pa dela z vso močjo strojev, namlati v enem dnevu 30.000 žakljev. Pridelke odpošilja v 350.000 žakljih. Žetev in mlatev vršite se zaporedno tako, da je žito v 15 minutah potem, ko je bilo pokošeno, uže omlačeno in v žaklje spravljeno.

* *Zveza Trsta z Novim Jorkom.* Nedavno so se v Trstu dogovarjali zarad zveze z Brazilijo; zdaj so se začeli potezati za zvezo z Novim Jorkom; vsak dan nam prinaša nove projekte, ki pa večidel ostanejo tudi le projekti.

* *Premog na Notranjskem.* Iz Bukuja pri Postojni se piše „Ed.“: Tukajšnjim posestnikom se je posrečilo, da so blizu vasi našli izvrstno kameno oglje (Steinkohle), uže ga kopljejo in je upanje, da se v kratkem večina odkrije. Ta najdba je toliko ugodniša, ker je postaja merjene železne ceste „Škofja Loka-Trst“ blizu tega kraja namenjena, zato se nadejamo, da ta najdba nekoliko pomore, da se železnica „Loka Trst“ skozi naš kraj spelje.

Naši dopisi.

Marija Zvezda v Bosni 2. dec. — Neka tukaj storjena skušnja me sili o naselnikih še eno spregovoriti. S Čehov in Nemcev došli so nekateri v Bosno v zlati nadi, da jih bode samo njihovo rokodelstvo kdo vé kako dobro redilo, ker po Bosni niso rokodelstva pogostna in še ta bolj slaba. Toraj so donesli samo svoje rokodelsko orodje, ter si kupili kake metre zemlje, da so kočó si postavili ali celó šc jo najeli. Siromaki pa zdaj uboštvó trpé, resnično stradajo. Po mestih je še nekaj zaslužka, vendar premalo, ker namreč domačini tujca srpo gledajo, toraj mu ne dajo nobenega zaslužka, morda se ta srpost v enem ali še le v več letih spreminja v zaupanje; med tem pa naj živi samo o zraku

in solncu; na kmetih pa večidel od domačinov ni celó nobenega zaslúška, ker prav za prav sel in vasi tukaj skor nič ni; kočé so prav redko sejane, toraj ni mo-goče nikjer dosti dela dobiti, ako bi mu ga tudi vsi so-sedje donašali; kedar pa tujca še srpo gledajo, ga uže celó nič ne dobiva. Toraj opominjam, naj nikar noben ne hodi v Bosno v teh mislih, da ga bo rokodelstvo preživilo, ampak vsak si mora toliko zemlje kupiti, da ga bo z družino vred zamogla živiti. Prav je pa, da rokodelci tudi sem dojdejo, ker so potrebni naj-prej naselnikom samim, potem pa bode čez kakih 10 let dela čez glavo, ker v tem času se bode turčinstvo ali pozgubilo, ali pa ustanovilo in tujcev dosti došlo, da se bodo mesta vsa vsa predelovala, in takrat bodo rokodelci imeli zlate dneve, zdaj pa so večidel prazni, ker neče nikdo kaj izdatnega delati in graditi. Toraj mora živež iskati tudi rokodelec v — zemlji, katere toraj mora kupiti. Še to dostavljam, naj se naselniki skup držé, sicer bode jim slaba pela. Vidim tu, kako nasprotujejo Bošnjaci nemškim naselnikom; res je, ker bi se s Slovenci gotovo bolje razumeli, uže zavoljo tega, da bi se med seboj razumeli ter marsikaj z dobro be-sedo poravnali, kar se z Nemci nikakor ne more zgo-diti; tudi so Slovenci dosti bolj pohlevni in mirni, ka-kor pa Nemci, zlasti oni iz nemškega cesarstva, kateri se sploh opisujejo kot prešerni, katero lastnost tudi tukaj obilno kažejo po vseh stranéh, celó do c. kr. uradnij. Ali vse eno naj se držé naselniki skupaj, bode jim laglje in bolj življenje, kakor pa razkropljenim zlasti med Srbi, to je staroverci, kateri naselnikov nikakor ne marajo med seboj, ter mislijo, da vsa Bosna imela bi po pravici biti njihova lastnina. — Vojaštva se Turki neznano bojé, več jih bo ta postava iz Bosne spravila, kakor jih je vojska sama, ker neprestano iščejo posov za odpotovanje proti Stambulu; zato je zemlje dosti na prodaj, ali večidel s kmeti, kateri uže dobro vedó, da jih vlada brani, toraj se turškega rohovža in pretenja ne bojé in stanovitno ostajajo na posedeni zemlji. Poslednjič dostavljam prošnjo, naj vsak, kateri mi kak denar želi poslati, tega pošlje v Staro Gradiško z dostavkom „poste restante“. Ako tega dostavka nima pismo, dohaja denar po vojaški pošti v Banjoluko, ali od Save do Banjeluke, 10 ur hodá, mora se tej pošti več plačati za denar, kakor pa od meje do meje cesar-stva. Tako, na pr., mi je došel 1 gold. od nekod, kjer se je uže plačalo za pošto 17 kr.; tu je bilo pa treba še doplačati 33 kr., toraj vsega skup je vzela pošta ravno pol goldinarja. V. Lah.

V Gorici 11. dec. — Somenj sv. Andreja (5. dne t. m.) se je dobro obnesel; krasno vreme je privabilo veliko veliko ljudi. — Vojaški divizijski poveljnik za Primorsko, pl. Schönfeld, je prišel 6. t. m. v Gorico ogledat naše vojake. — 7. t. m. zvečer se je v mestnem vrtu hotel z revolverjem ustreliti neki G. W., italijanski podložnik, pa se ni umoril. — Dne 30. nov. po noči je došel grof Chambord sè spremstvom. — Od dne 3. dec. so deželne komisije za uravnavo davkov na Primorskem razpuščene; na njih mestu je ustanovljena v Trstu reklamacijska komisija. — Naša „Piazza grande“ je bila 8. t. m. spet — „Travnik“; naši slovenski judje so se namreč polastili „trdnjave“ sv. Ignacija.*) Še nikoli, odkar ta cerkev stoji, ni bila tako polna ljudi, ko tisti dan od 2. do 3. ure popoldne. Bil je konec „svetega leta“ in 8dnevnega slovenskega „misijona“, ki ga je imel sloveči naš rojak O. Franc Dolijak (jezuit). Vsak prostorček so zasedli ljudje, splazili se na zgorenji mostovž nad orgljami, na galerije in celó na staro léco; okoli

6000 jih je bilo. Veličastno — ginljivo je bilo petje („Častimo“, „Sveto“) po vsi cerkvi — iz tisoč in tisoč grl. — Pač čudovita je moč človeške besede izrazujoče resnico. Dokazal je to spet O. Dolijak.

S Šenturške gore 7. dec. R. — Geologi, ki so preiskavali našo lepo domovino, trdijo, da v neogeni terciarni tvorbi tako zvane „sarmatiške ali Ceritijške vrste“ (sarmatische oder Cerithienstufe) ni najti na Kranjskem; in vendar je tako blizo Kamnika, namreč pri Tunjicah, potem v okolici Vrhovja in Viševce in gotovo še ob Stranjah in Komendi. Čudno se mi zdi, da ni zapazilo teh nasadov bistro oko Dežmanovo, ki je pred nekaj leti meril nadmorsko visočino mnogih krajev v tej okolici in gotovo jih kolikor toliko tudi preiskaval. Da se pa v kamniški kotlini*) zaisto nahajajo „sarmatiški ali Ceritijški“ nasadi, pričajo nam okamljine ali fosilije lastne tej tvorbi; in te so: „Murex sublavatus“, ki se nahaja poleg Viševce, zlasti ga je obilo po njivah in strugah od Vrhovja proti Tunjicam. Z njim v družbi se dobijo: „Buccinum duplicatum“, „Columbella carinata“, „Rissoa inflata“, „Cerithium pictum“, „C. Florianum“, „C. minutum, disjunctum“, „C. Schwartzii“. Prvih dveh Ceritij je na nekaterih mestih toliko nakupičenih, da noben sejavec ne seje tako gosto žita. Ko sem snažil „Murex sublavatus“, dobil sem pri izpiranju še mnogo družega drobiža in sicer: „Ervilia podolica“, „Bulla Lajonkai-reana“, „Modiola marginata“, „Neritina picta“, „Nacella pygmaea“, „Cardium“, „Hydrobia“ in „Spirorbis species“ in nekaj tako drobnih, da jih le pod „lupo“ zapaziti moreš.

Ako me Bog zdravega ohrani, potrudi se bom prihodnje leto dalje preiskavati to zanimivo okolico; zdaj naj bodo te vrstice zadosti, s katerimi konstatiram, da se v neogeni terciarni tvorbi tudi na Kranjskem nahaja „sarmatiška ali Ceretijška“ vrsta. Š. Robič.

Iz Ljubljane. — Dr. Jan. Bleiweis vit. Trsteniškega rodovina dobiva še zmiraj obžalovalna pisma in telegrame z raznih, celó najdaljih krajev — dokaz, kako je našega druzega rajncega spoštoval ves svet. Natisniti jih žalibog ne moremo, ker bi nam bil list pre-majhen. Tudi „Novice“ so prejele od več krajev pisma, ki jih obžalujejo zarad zgube njihovega vrednika. Mi se za vse tako izkazano sočutje lepo zahvalujemo, ob enem pa obetamo, da nam bo pri vredovanji zmiraj njegov blagi in mili duh pred očmi in upamo, da nas bo pri težavnem poslu vedno še jačil. Prosimo le, da nas dosedanji dopisniki „Novic“ še krepkeje podpirajo, ker tega nam bo res treba, to spoznamo.

† Valentin Bleiweis.

Komaj smo pokopali truplo našega Jan. Bleiweisa, uže je šel pod zemljo tudi njegov zadnji še živeči brat Valentin, zasebnik na Dunaji, ki je umrl v soboto 10. t. m. v 68. letu svoje starosti. Za smrt bolan je bil uže tiste dni, ko je naš Janez boril se s smrtjo. Včeraj so pripeljali njegovo truplo v Ljubljano, ob štirih popoldne je bil od kolodvora k sv. Krištofu lep spreved, vdeležilo se ga je veliko Ljubljancanov, sorodnikov njegovih in narodnjakov, med drugimi tudi deželni predsednik gosp. Winkler. Na grobu so mu zapeli čitalnični pevci. Rajniki je bil poseben dobrotnik šolski mladini mesta kranjskega. Kmalu je šel za svojim velikim bratom. Bodi mu zemljica lahka!

*) Cerkev ima res trdnjavske zidove.

*) Tako hočemo imenovati vso to okolico.

— (*Shod ljubljanskih obrtnikov*) je bil v nedeljo na „rotovži“ v ta namen, da se voli odbor za snuvažjo se „obrotniško zadrugo“ (Gewerbebund). Veliko hrupa je uže delala ta reč po Ljubljani, bilo je več shodov, tudi pravila je vlada uže potrdila. Mi pa o vsem tem nismo marali do zdaj črhiniti ne besedice, ker smo pričakovali, da se bo vse zrešetal tako, da bo slednjič tista iz tujine med naše trezne obrtnike zanešena smet, ki se jej pravi „socijaldemokrat“, slednjič med pleve padla. In to se je tudi zgodilo, večina obrtnikov je vrgla „socijaldemokratične“ rovarske nazore čez plot ter volila v odbor možake, ki se bodo bolj brigali za pravo korist obrtnikov, nego prazne politične muhe lovili. Kakor kaže, bo predsednik tej zadrugi, ki bo tudi pravila brž premenila, gosp. Horak, in to bo zadrugi gotovo na korist, zato jej želimo prav dobrega vspeha.

— Delitev obleke siromaškim šolarjem in šolaricam se je v četrtek vršila v ljubljanske čitalnice dvorani prav lepo in ginljivo, sam deželni predsednik gospod Winkler z blago mu gospo soprogo jo je povelečal s svojo navzočnostjo. Obdarjenih je bilo 40 dečkov in 40 deklic z obleko in še z dobrimi štrucami, katere so darovali tukajšnji g. peki. Govorila sta gospod šolski vodja Praprotnik, ki se je zahvalil vsem dobrotnikom, in pa čast. gosp. Kržič, nunske šole katehet, obdarovani mladini priporočevajoč hvaležnost. Kakor vsako leto, gre tudi letos hvala posebno odboru gospâ: pl. Bleiweis-Trsteniški, Robičevi, Murnikovi, Mosovi in več drugim, pa gosp. krojaškemu mojstru Dolencu, ki je obleke rezal.

— (*V zadnji seji odbora družbe kmetijske 4. t. m.*) se je naznanilo, da se je iz državne podpore moglo le 16 ovnov kupiti, in da se tedaj ne more vsem vstreči, ki so si teh želeli. Razdelil je odbor ovne tako, da jih dobi Gorenjska 5, Notranjska 6 in Dolenjska 5. Gospodarji, kateri so ovne dobili, so ti-le: Anton Može v Dolenji vasi, Simon Klopčič iz Šemnika, Simon Volk iz Suhorja, Anton Pohar v Polčah, Tomaž Vidic iz Rečice, Anton Zalar iz Pirman, Janez Rabič v Dovjem, Anton Kunstelj na Jančah, Anton Gruden na Bavdeku, Jakob Habe v Zadlogu, Tomaž Balantič v Ravnah okraja kamniškega, Andrej Frank na Premu, Vincencij Jan v Spodnjih Gorjah, Jakob Zore v Smolčim dolu pri Kanderšah, Jakob Malavašič na Šent-Joštu in Mihael Cerar v Cirkvišeh poleg Vač. Odbor pritrđi enoglasno predlogu c. k. deželne vlade in izrečenji deželnega odbora, da se nastavi za popotnega učitelja na Kranjskem Ernest Kramer, kateri je višo kmetijsko šolo na Dunaji obiskal in na katerega je c. k. ministerstvo kmetijstva samo opozorilo. — Prošnja podružnice in sirarskega društva v Bohinski Bistrici za podporo, s katero bi se mogla skupna sirarnica dodelati in potrebna oprava kupiti, sklene odbor pri c. k. ministerstvu kmetijstva toplo podpirati.

— (*Prodaja Muriških goved*), katera je podpredsednik kmetijski družbi g. Sevnik iz državne subvencije nakupil, vršila se je v petek dne 9. t. m. v Ljubljani. Vdeležba dražbe pa ni bila tako živahna, kakor pri letošnji prvi dražbi goved, akoravno je bila jako lepa živina na prodaj. Kupili so bike sledeči gospodarji: Dekleva Leopold iz Košane, Dekleva Janez iz Britofa, Otoničar Štefan iz Cerknice, Skok Jurij iz Mengša in Zorc Jože iz Dobrove; — telice pa: Dekleva Janez iz Britofa, Skok Jurij iz Mengša, Matjan Jakob iz Zgornje Šiške, Habe Štefan iz Goč pri Vipavi, Pirnat Janez iz Dravelj in Zupančič Janez iz Korenitke.

— (*Zahvala.*) Družba sv. Vincencija je prejela v spomin g. dr. Janeza viteza Bleiweis-Trsteniškega 100 gold. za deško sirotišnico, 50 gold. za reveže obeh konferencij in 25 gold. za asil. V imenu ubogih družin in sirot se izrekuje blagi žalujoči rodbini najtoplejša zahvala. Družba je zgubila vsled te prežalostne smrti skrbnega očeta in ljubeznjivega podpornika, katerega nikdar ne bo pozabila v svojih molitvah.

V Ljubljani 12. decembra 1881.

Predstojništvo družbe sv. Vincencija.

— Gosp. Anton Nedved, znani skladatelj, rodóm Čeh, od katerega imamo uže več slovenskih pesmi vglasbenih, je one dni dobil zlati križec za zasluge.

— (*Požar gledišča na Dunaji*) je tudi v Ljubljani napravil veliko gibanja, popraševanja in milovanja. K sreči se je kmalu zvedelo, da Ljubljančanov ni nobeden poginil in tudi z dežele menda ne; pravijo pač, da se pogreša jurist Mašek iz Radolce, pa še ni gotovo, da bi bil zgorel. Zdaj se je razburjenost skoro polegla. Mestno starešinstvo je poslalo dunajskemu županu obžalovalni telegram, za katerega se je ta uže zahvalil.

— Iz Zagreba se nam poroča, da je včeraj 13. t. m. tam umrl gospod August Šenoa, slavnoznani hrvatski pisatelj, mestni svetovalec in vrednik „Vienca“ po daljnem bolehanji. Smrt njegova je zbudila po mestu in po vsi hrvatski zemlji veliko žalost.

— Pretekli četrtek se je v Ljubljani slovenski igralo, in sicer krajša burka pa znana Ogrinčeva igra „V Ljubljano jo dajmo“ — obe prav dobro, kakor se nam poroča.

— („*Brencelj*“ št. 11) se je zavoljo dr. Bleiweisove nepričakovane smrti tako zakasnil, da je še le zdaj mogel na svitlo. Kakor vsi listi naši, tudi on žaluje po velikem ranjcem. Podoba na zadnji strani kaže njegovo preselitev v Olimp; prav dobro je izdelana.

— („*Archiv für Heimatskunde.*“) Bralcem „Novic“ znani g. Franc Šumi je začel izdajati zgodovinski organ pod zgorej navedenim naslovom. Prva pola prinaša za staroslovensko zgodovino celo listino o najstarejšem županu in o Slovencih na Gornjeavstrijskem iz 777. leta. V drugi listini iz 1101. leta se nam prikaže dozđaj neznan mejni grof Istre z imenom „Burchard“. V sedmi listini iz leta 1362. se nam poroča o naseljenji far Kranjska gora in Dovje na Gorenjskem in osma številka je neko novo dozđaj neznano Trubarjevo pismo o svojih rodovinskih zadevah. Druga pola „Jännerbogen“ bo neki prinesla znamenite še neznane cerkvene starine. Ker utegne ta „arhiv“ prinesiti za zgodovino naše dežele še marsikaj mikavnega in vrednega, bodi tudi našim bralcem priporočen. Vsaka številka velja 30 kr., izdajatelj gosp. Šumi (na Novem ali Auerspergovem trgu v Ljubljani) pa prosi, da bi se mu naročnina vsaj za 6 številk naprej poslala.

 Za seme ruskega lanú naj se zadnji čas do svečnice oglasi pismeno ali ustmeno v pisarnici kmetijske družbe vsak, kdor ga želi dobiti.

Žitna cena

v Ljubljani 10. decembra 1881.

Hektoliter: pšenice domače 9 gold. 10 kr. — banaške 10 gold. 3 kr. — turšice 5 gold. 53 kr. — soršice 7 gold. 80 kr. — rži 6 gold. — kr. — ječmena 4 gold. 39 kr. — prosa 5 gold. 3 kr. — ajde 5 gold. 30 kr. — ovsa 3 gold. 8 kr. — Krompir 1 gold. 60 kr. 100 kilogramov.